

Kapitel 16

”Lad være med at kalde mig koioer!” råbte Eudora og fremdrog en kniv ud af kjolens ærmer. ”Se på disse mærker, hr. drageridder. De siger at jeg er udstødt, at jeg ikke er nogen koioer længere. At ingen vil have noget med mig at gøre. At jeg er alene.”

Hendes stemme knækkede over og jeg hulkede en enkelt gang af medlidenhed. Drake var straks over mig.

”Du skal ikke vise hende venskab eller medlidenhed, Nara! Det fortjener hun ikke. Hun viste ikke alle de mennesker hun har spist medlidenhed.”

”Men...”

Denne gang skar Eudora mig af.

”I viser heller ikke medlidenhed til de dyr i dræber og spiser. Eller til de mennesker eller koioer I dræber i kamp.”

”Dyr kan ikke tale og vi dræber dem for at overleve.”

”Det er netop hvad koioerne nu engang gør.”

”Og hvad med dig selv?”

”Jeg stoppede da jeg blev udstødt. Jeg har kunnet ikke klare synet af menneskekød siden da.”

”Så jeg skal tro på, at de pludselig ikke kan udstå menneskekød? At du ikke bliver fristet af det?” spurgte Drake hånligt.

Eudora tøvede.

”Dengang jeg så dig første gang,” sagde jeg bag Drakes ryg, ”der blødte jeg og da du så det, lignede det, at du blev fuld af begær, men samtidig så det som en fare.”

”Jeg vil ikke skade noget menneske længere, og slet ikke dig, Nara. Du tog mig mens mine parader var nede, og jeg måtte kæmpe imod det.”

”Så du kan ikke!” råbte Drake.

”Jo, når jeg er forberedt på det. Jeg fik rundt i skoven og så kom denne blødende pige forbi. Det tog mig på sengen, for jeg anede ikke jeg ville støde på folk der!” råbte Eudora tilbage. Dette var heldigvis en kamp på ord og ikke våben, selvom de begge knugede hårdt om deres våben.

”Det er en latterlig undskyldning,” hånedes Drake.

”Stop så I to!” råbte jeg og fik på en eller anden måde undgået Drakes hånd, og kom til at stå mellem dem. ”Smid jeres våben og lad os snakke normalt om det. Vi kan sikkert få en løsning på det hele.”

Eudora lod til at tage mig på mine ord og gik i hug, for stille at lægge kniven fra sig, mens hendes øjne var på mig. Enten var Drake meget fej eller så hende som en fare, for han skubbede mig til side og med sværdet højt hævet, angreb han Eudora.

Hun måtte have vidst det, for straks greb hun sin kniv og kastede den efter Drake. Han slog den væk med sit sværd, og så var hun våbenløs.

Eller næsten.

Hurtigt stak hun en hånd under skørterne og trak en blanding mellem et sværd og en kniv frem. Den var omkring en halv meter lang, med skæfte nok til én hånd. Den havde nok siddet fast om hendes ben. Man skulle da også være dum, hvis man vadede våbenløs ind i fjendens lejr. Hvis vi da var hendes fjender og dette ikke var noget Drake fandt på, på grund af fordomme.

Bekymret som en beskyttende mor, så jeg dem kæmpe. Det var mere end det 'slå til hinandens sværd' som Drake og jeg gjorde. Dette var en kamp på liv og død. Død. Jeg anede ikke om jeg kunne tåle at se nogen død. Eller hvis jeg bare kunne klare at se blodet flyde fra dem.

Lige som jeg havde tænkt det, gjorde Eudora en hurtig bevægelse. Som flydende sølv, skar hendes minisværd gennem luften og lavede en ridse i Drakes ansigt.

"Hvad siger du til det, dit forfængelige fjols?" spurgte Eudora ondt.

Drake tog sig til kinden og da han fjernede hånden igen, stirrede han en enkelt gang på blodet, før han rakte hånden frem mod hende.

"Vil du smage?"

Eudora brølede og kastede sig mod ham, noget hans sikkert havde ønsket. De svang deres våben så hurtigt, at de kun var glimt i luften. Og der var mere end to sværd i brug.

Det lykkedes Drake at skubbe hende fra sig. I hver hånd holdt hun nu et minisværd, det nyeste sikkert taget frem midt under kampen. De to kæmpende åndede tungt, mens de nedstirrede hinanden. Så angreb Drake.

De hvirvlede rundt i lysningen. De dansede nærmest. De sprang og undgik sværd, og angreb så med fuld styrke. Det var noget at se en sværdkamp på film, men i virkeligheden var det bare wauw. Smukt, men også uhyggeligt.

Eudora vaklede bagud med et skrig. Drake havde ramt hende på låret. Det så ud til at bløde overfladisk, men hendes kjole havde fået en slisk helt ned til kjolesømmene. Hun bøjede sig ned for at skære det meste af kjolen af, så den kun gik hende til knæene. Hele tiden stirrede hun Drake i øjnene. De holdt på en

eller anden måde pause, hvor de i stedet nedstirrede hinanden. Det gjorde de aldrig på film. De var begge såret og blødte, men stadig fulde af energi og kamplyst.

”Stop nu I to,” sagde jeg og stillede mig mellem dem. ”Jeg vil ikke have I skal kæmpe. Lad os sætte os ned og snakke om det.”

Åh, Gud. Jeg lød som en pædagog.

”Jeg vil ikke sætte mig ned og snakke. Hun er en koioer og alt hvad hun vil, er at æde os!”

”Nej, jeg vil ej!” råbte Eudora. Hun så bønfyldende på mig. ”Jeg kan ikke gøre for, at jeg er født som den jeg er. Tro mig. Hvis jeg virkelig ville æde jer, hvorfor vader jeg så direkte ind i jeres lejr? Hvorfor opsøger jeg faren?”

”Det er nogle gode spørgsmål,” sagde jeg nikkende, og snakkede så til Drake: ”Du har sikkert et svar til hvorfor, så som at der venter en hel flok rundt i skoven. Hvis der gjorde, hvorfor kom de så ikke og bortførte mig, mens du var optaget af at kæmpe mod Eudora?”

Drake stirrede nervøst rundt i skoven over mine ord, men stod stadig i kamposition. Eudora stod overfor ham, et stykke væk, med blodige hænder der knugede om minisværdene.

”Fordi hun er en udstødt der gik rundt i skoven, mødte dig og tænkte ’middagsmad.’”

”Løgn!” hvædede Eudora.

”Drake stop med at være så ond mod hende,” sagde jeg hårdt og nærmede mig ham. Da jeg var inde for rækkevidde, begyndte jeg at prikke ham i brystet. ”Lad os lytte til hvad hun vil sige.”

”Nej!” slyngede han ud og forsøgte at skubbe mig væk. Irriterende mandfolk.

”Drake, jeg *beordrer* dig til at gøre som jeg siger,” jeg havde aldrig før brugt min magt overfor ham, men det virkede. Han sukkede og sænkede sværdet. Da jeg kiggede mig over skulderen, havde Eudora også sænket sine og så lettet ud over mit valg.

”Skal ske magiens herskerinde.”

Magiens herskerinde. Han måtte være sur på mig, siden han sagde det sådan. Men han var nu kommet hertil for at træne, beskytte og adlyde mig.

”Giv mig dit sværd.”

Han rakte mig det modvilligt. Jeg tog den i min stærkeste hånd og slæbte det hen af jorden, på min vej over mod Eudora.

”Jeg skal også have alle dine.”

Eudora, der først havde set ræd ud over, at jeg kom bevæbnet hen mod hende, tøvede kun kortvarigt, før hun gav mig begge minisværd. På vej hen mod laden, samlede jeg også hendes kniv op. Alle de skarpe og blanke våben i min favn, blev smidt ind i laden.

De to kamphaner stod stadig hvor jeg havde forladt dem og jeg måtte råbe ad dem, før de kom over til det udbrændte bål. Drake satte sig ved siden af mig og lagde beskyttende armen om mig. Den var ikke til at slå væk, for hans fingre borede sig ned i min hud. Eudora satte sig på den anden side.

”Nå,” sagde jeg og blev pludselig uvidende om hvordan jeg skulle starte. ”Så du er koioer?”

”Ja, jeg er.”

”Det anede jeg faktisk ikke.”

”Jeg fortalte dig om dem,” sagde Drake tvært.

”Du nævnte deres navn og sagde, og jeg citerer, ’Du vil kunne genkende dem, når du ser dem.’ Det kunne jeg bare

ikke, for jeg troede, om forladelse, at de ville være tudegrimme og kvalmefremkaldende at se på. Men de er skønheden selv. Faktisk troede jeg hun var en elver.”

Eudora grinede af det, mens Drake sendte hende et blik der kunne dræbe. Han tog fastere om mig. Ikke for at beskytte mig, men for at rette mig. Jeg var ligeglad.

”Troede du så, at det jeg ikke ville snakke om, var at jeg havde danset folk til døde?”

”Faktisk ja. Temmelig fjollet nu jeg tænker over det.”

Vi smilede til hinanden. Hvor var hun venlig og det var tydeligt, hun ikke ønskede vi skulle kradse hul på den byld, der var hendes fortid. Men vi var nødt til det, for at finde ud af om hun var til at stole på eller ej.

”Hvorfor er du udstødt?” spurgte Drake hårdt og følelsesløs. ”Du har mærket, så noget forkert må du have gjort.”

”Inden vi alle faldt i søvn, forelskede jeg mig...” Hun sukkede dybt, og lukkede øjnene, som hjalp det med bedre at fortælle historien. ”Jeg forelskede mig i en mand. Et menneske. Vi mødtes en dag ved den sø, hvor jeg plejede at bade. Jeg frygtede jeg skulle dø, for mennesker havde det med at dræbe os koioer.”

”Med god grund,” afbrød Drake. Jeg gav ham en albue i siden.

”Manden måtte enten ikke have vidst hvad jeg var eller lukket øjnene for det, for han var venlig og kærlig. Mod min natur blev jeg tiltrukket af ham og det endte med en stormende forelskelse hos os begge. Vi indledte et hemmeligt forhold, men min familie fandt ud af det. En aften sneg jeg mig ned mod den sø vi altid mødtes med. Der hørte jeg smerteskrig og så lyset fra et bål. Da jeg nærmede mig, så jeg min familie

sidde omkring bålet. Bundet fast til en pind der gik over flammerne, var min elskede. Han levede endnu og de var ved at skære kødet af ham. Jeg prøvede at befri ham, men de overfaldt mig og bandt mig til et træ. Der måtte jeg se og høre på min elskede, indtil han døde af smerterne. Først der befriede de mig. Jeg prøvede at flygte, for jeg vidste hvad der var i vente, men de fangede mig. Og så mærkede de mig for livet med dette.” Eudora gjorde en gestus mod det jeg havde troet var en tatovering. ”Derefter blev jeg forvist og vaklede rundt på må og få, knust af tabet. Min familie drog med i Cerberus’ krig, mens jeg blev i Finland. Jeg valgte at stoppe med at spise menneskekød, for hver gang jeg prøvede at spise det, så jeg min elskedes ansigt for mig. Så jeg begyndte at leve af kød fra dyr. Jeg faldt derefter i søvn og vågnede med alle disse informationer i mit hoved. Jeg vidste, jeg ville hjælpe magiens hersker, så jeg begav mig i den retning, jeg følte personen var i.

Og så for et par dage siden, mødte jeg Nara i skoven. Hun havde ikke tid til at snakke med mig, men så mødtes vi i dag igen.”

Eudora stoppede og stilheden lagde sig om os. Jeg følte medlidenhed med hende over hendes smerte. Jeg kunne ikke forstille mig hvordan det måtte være. Det måtte være ubærligt.

”Du må være meget sur, trist og bebrejdende over hvad der skete,” sagde jeg stille.

”Ja.”

Drake fnysede.

”Du er sikkert bare sur over, at du ikke fik nogen bid med!”

Eudora hvæsedes som en kat af ham og et øjeblik frygtede jeg, at hun ville vise kløer. Men hun forholdt sig roligt på sin plads.

”Drake har virkelig dømt dig på forhånd,” begyndte jeg, men Drake hev mig op og stå.

”Må jeg lige snakke lidt med dig, Nara?”

Jeg nåede ikke at svare, før han hev af sted med mig. Vi endte ved laden, hvor vi stod med siden mod bålpladsen for begge at kunne holde øje med Eudora. Hun så så trist ud, mens hun sad og plukkede græs.

”Hvad vil du snakke om?”

”Tag først denne på. Du ligner en lækkerbiskens hun bare kan tage.”

Jeg kiggede ned af mig selv. Jeg havde helt glemt at jeg havde en bikinitop på. Drake rakte mig hans blodplettede skjorte.

”Hvad med dig? Du vil ligne et tag-selv-bord,” sagde jeg. Han prøvede at tage den på mig, så jeg måtte give efter og tage den på. ”Hvad ville du så snakke med mig om?”

”Vi kan ikke stole på hende, Nara.”

”Siger du, fordi du er fordomsfuld. Giv hende en chance. Hun mener det virkelig.”

”Det hun gør, kaldes skuespil.”

”Hvorfor tror du det? Kan nogen mennesker, væsner, ikke være skabt til at gå imod strømmen? Se på mig, i min verden er jeg også en udstødt og jeg er her sgu også for at hjælpe i krigen mod Cerberus. Det er godt nok ufrivilligt. Det bliver en hård kamp og vi har brug for al den hjælp vi kan få!”

”Ja, men ikke for en koioer.”

”Hvad vil du helst have, Drake? En hær af fauner som Flauto eller en kriger som hende ved din side?”

Han undlod at svare.

”Drake, se på hende. Hun er så trist og angrende. Hun er også smuk.”

”Det samme siger man om roser og de stikker.”

”Er du ikke også en rose?”

Han stirrede på mig med forundrende øjne. Jeg fortrød straks mit ordvalg og forsøgte kluntende at ændre det.

”Er du ikke også et billede af ... æh, ro uden på, men en storm indvendig?”

Latterlig sammenligning.

”Fint,” sukede Drake endelig efter noget tids tænkning.

”Hun må være her og hjælpe os. Men kun hun skal overholde nogle regler.”

”Tak!” sagde jeg glædestrålende og omfavnede ham af glæde. Jeg følte at Eudora fortjente at blive respekteret og det var med det i tankerne, at jeg satte mig overfor hende igen. ”Du må gerne blive her.”

”På et par betingelser,” sagde Drake og satte sig ved siden af mig. Jeg slog hans beskyttende hånd væk. Han så åbenbart sin ridderpligt som nødvendig. Som om jeg behøvede hjælp, og hans arm om mig ville bare sige vi ikke stolede på hende. ”Du skal kan spise dyr du enten fanger i skoven eller det Nara kommer med. Du må ikke jage mennesker. Du skal opføre dig ordentlig og være venlig overfor alle. Og til sidst skal du hjælpe mig med at træne, Nara. Hun trænger til variation og vi er to vidt forskellige krigere, så det kan gå an.”

”Jeg tager imod det med kyshånd,” sagde Eudora, ude af sig selv af glæde. ”Vi skal nok få trænet godt. Hvor skal jeg bo?”

”Her i laden ved Drake,” sagde jeg og nød ordene. Drake stivnede ved siden af mig og lignede en tordensky, da jeg kastede et blik på ham. ”Så kan han holde øje med dig og

omvendt. Vi træner også her. Jeg bor et andet sted. Men jeg er helt sikker på, at du og Drake vil blive gode venner på ingen tid.”

Måske var jeg lidt for optimistisk, for Eudora sendte med et halvt smil og Drake hviskede, mens han foregav at ånde tungt: ”Som om.” Det ville blive en hård tid.

Gwalior.dk